

UIT MIJN OORLOGSDAGBOEK 1940- 1945.

door : J. VANDENSTENEN.

Mijn enige bedoeling is het onmenselijke van de oorlog te doen uitschijnen.

Ik schrijf alleen over de gebeurtenissen te Leuven en omliggende, omdat ik deze best in der waarheid trouw weergeven wil, doch over mijn klein landke heeft de oorlog zijn verwoesting gebracht sedert 10 Mei 1940 en deze neemt nu in hevigheid toe.

Ook wil ik laten uitschijnen hoe moorddadig het luchtwapen is voor de burgerbevolking, dat om één enkel doel honderden mensen het leven moeten laten en kilometers in de ronde alles in puin wordt gelegd, omdat de bezettingstroepen zich steeds tussen de burgerbevolking nestelen.

25 Maart 1944.

Ik heb een voorgevoel dat er weer verschrikkelijke dagen in aantocht zijn en grijp naar de pen om nota's te nemen:

Door de verwoestingen van het oorlogsgebeuren leeft ieder mens in gevaar, niemand weet hoe hij aan zijn einde komen zal. Alles is dooreen geschud, men heeft moeite om het goede van het slechte te onderscheiden. Ik denk mijn plichten te hebben gekwetst tegenover mijn evenmens. Ik heb mijn volk en mijn land liefgehad en nooit tegenover andere volkeren wat misdreven. Ik voel sociaal en wenste vriendschap onder alle volkeren, daarom ben ik tegen de oorlog. Men leeft niet om te doden maar om elkaar bij te staan. Ik heb steeds de wapens verafschuwt. Het merendeel van diegenen die met wapens omgaan zullen er door vergaan, terwijl de kapitaalzuchtigen hunne winsten verdiendubbelen op de ellende der massa.

Oorlog is mensonterend; mijn inziens heeft de kleine man nooit schuld aan de oorlog. Hij ondergaat hem, wordt opgejaagd, voert hem uit op de fabriek en slagveld en sterft erdoor na dikwijls anderen gedood te hebben, waarvoor hij dan soms het kruis van held bekomt. De grootste held zal zijn, hij die een wereldvereniging tot stand kan brengen waarin de goederen der aarde op gelijkmatige wijze zullen verdeeld worden en de oorlog zal vermijden, waardoor miljoenen levens zullen gespaard blijven.

Ik behoorde tot diegenen die na de oorlog van 1914- 1918 een werkelijke vrede wilde omdat zo alleen grote rampen te vermijden waren.

Tot op heden heb ik in hogervermelde geestestoestand geleefd. In de eerste oorlogsdagen van Mei 1940 heb ik een grote ontgoocheling beleefd bij het zien op vlucht gaan van diegenen die in vredetijd, toen er geen gevaar dreigde, het hoogste woord voerden en zich als volksleiders lieten verkiezen. Waar de overheid vluchtte was het moeilijk de ondergeschikten op hun plicht te wijzen.

Ik bleef niettemin als jongst ingetreden gemeenteraadslid op mijn post in de overtuiging also mijn plicht te vervullen tegenover mijn stadsgenoten, alhoewel ik de verschrikkingen kende van een in te nemen stad. Maar juist daarom bleef ik bij mijn volk om deze bij te staan in den nood zo ikzelf onder dezen stormloop niet moest bezwijken.